

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ (17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ)

Στήν παραβολή αὐτή τοῦ ἄφρονος πλουσίου, ἀδελφοί, φαίνεται ἀφ' ἑνός ἢ πλεονεξία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἀλλά καί ἡ ἄλλη βαθεῖα πληγῆ τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή ἡ ἀποσύνδεσή του ἀπό τόν Θεό.

Ἄν δοῦμε τήν παραβολή προσεκτικά καί ἄν διαβάσουμε καί τίς δύο γραμμές πού προηγοῦνται στό κείμενο πού μᾶς παρατίθεται, θά ἐννοήσουμε ἀμέσως τά λεγόμενα. Λέγει ὁ Χριστός: «Προσέχετε καί φυλαχθῆτε ἀπό κάθε εἶδος πλεονεξίας διότι καί ἄν ἔχει κανείς ἀφθονία, τά πλούτη του δέν τοῦ δίνουν ζωή».

Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔδωσε μεγαλύτερη πίστη στόν ἑαυτό του παρά στόν Θεό. Δέν ἔχει τήν αἴσθησι τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στήν ζωή του. Ζεῖ μέ αὐτονομία καί δέν πιστεύει ἀκράδαντα ὅτι ὁ Θεός διευθύνει προσωπικά τόν κόσμον. Ἐξαρτᾶ τή ζωή του ἀπό τίς δικές του ἰκανότητες καί δέν ἔχει τήν αἴσθησι ὅτι ἡ ζωή του ἐξαρτᾶται ἀπό τόν Θεό. Στήν σκέψη τοῦ πλουσίου ἀνθρώπου τῆς παραβολῆς κυριαρχεῖ αὐτή ἡ αἴσθησι. Τά πλούτη καί ἡ ἀφθονία τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν δέν τά ἀπέδωσε στόν Θεό πού τοῦ τά ἔδωσε, ἀλλά στόν ἑαυτό του. Σκεπτόταν: «... πού νά συγκεντρώσω τούς καρπούς μου;». Σκέπτεται γιά τούς καρπούς του σάν νά εἶναι ὁ ἑαυτός του πού δίνει τούς καρπούς. Ἀλλά καί ἡ προτροπή στόν ἑαυτό του «ψυχή, ἔχεις πολλά ἀγαθά, γιά πολλά χρόνια, ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου», δείχνει ὅτι περιμένει μόνο ἀπό τά ὑλικά ἀγαθά τήν ἀνάπαυσι καί τήν παρηγορία. Δείχνει ὅμως καί κάτι ἄλλο. Προτρέπει τήν ψυχή του νά φάγει βρώματα πού τρώγει ἡ σάρκα καί νά ἀναπαυθεῖ σέ πράγματα πού εὐφραίνουν τήν σάρκα.

Σχολιάζει ὁ Μέγας Βασίλειος: «ὦ, τί παραλογισμός! Ἐάν εἶχες ψυχή χοίρου, τί ἄλλο καλύτερο θά μπορούσες νά τῆς εὐαγγελισθεῖς; Τόσο κτηνώδης εἶσαι, τόσο ἀναίσθητος γιά τά ἀγαθά τῆς ψυχῆς, ὥστε νά τῆς προσφέρεις γιά νά τήν περιποιηθεῖς βρώματα τῆς σαρκός· αὐτά πού

προορίζονται για τόν ἀφεδρῶνα, ἐσύ τὰ παραπέμπεις στήν ψυχή... Ἐπειδή τό φρόνημά σου εἶναι γήινο καί ἔχεις για Θεό τήν κοιλία, καί εἶσαι ὅλος σάρκινος, ὑποδουλωμένος στά πάθη, ἄκου τήν προσωνυμία πού σου ἀρμόζει, τήν ὁποία δέν σου τήν ἔδωσε κάποιος ἄνθρωπος, ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: “Ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτί τήν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπό σου· ἃ δέ ἠτοίμασας, τίτι ἔσται;”. Ἡ γελοιοποίηση τῆς ἀπερισκεψίας εἶναι μεγαλύτερο κακό ἀπό τήν αἰώνια κόλαση, διότι αὐτός, πού πρόκειται ἐντός ὀλίγου νά ἀρπαγεῖ ἀπό τήν ζωή αὐτή, ἀναλογίζεται πού θά βάλει αὐτά πού ἀπέκτησε».

Αὐτά σχολιάζει ὁ Μέγας Βασίλειος για νά φανεῖ τό μέγεθος τῆς πλεονεξίας καί ἡ αὐτονόμηση ἀπό τόν Θεό. Καί συνεχίζει λέγοντας: «Κατεδάφισε μέ τά ἴδια σου τά χέρια ἐκεῖνα πού κακῶς ἔχεις οἰκοδομήσει. Ἰσοπέδωσε τίς σιταποθήκες ἀπό τίς ὁποῖες ποτέ κανείς δέν ἔφυγε παρηγορημένος. Ἐξαφάνισε κάθε οἴκημα πού ἀσφαλίζει τήν πλεονεξία, ἀπομάκρυνε τήν στέγη, γκρέμισε τούς τοίχους, δεῖξε στόν ἥλιο τόν μουχλιασμένο σῖτο, βγάλε ἀπό τήν φυλακή τόν δεσμευμένο πλοῦτο, φέρε στό φῶς τά σκοτεινά καταγώγια τοῦ μαμωνᾶ... Εἶσαι πράγματι πτωχός καί στερημένος ἀπό κάθε ἀγαθό. Πτωχός ἀπό ἀγάπη, πτωχός ἀπό φιλανθρωπία, πτωχός ἀπό πίστη στόν Θεό, πτωχός ἀπό ἐλπίδα αἰώνια. Κάμε συμμετόχους στά τρόφιμα τούς ἀδελφούς σου, ἐκεῖνο πού αὔριο σαπίζει δῶσε το σήμερα σ' αὐτόν πού τό στερεῖται. Ἡ χειρότερη μορφή πλεονεξίας εἶναι τό νά μή δίνει κάποιος στούς ἐνδεεῖς οὔτε ἀπό τά φθειρόμενα».

Ἀγαπητοί, στήν καρδιά τοῦ ἄφρονος πλουσίου μαζί μέ τήν πλεονεξία κατοικοῦν ἡ λήθη τοῦ Θεοῦ καί τοῦ συνανθρώπου. Μία πύο προσεκτική ματιά μέσα μας θά μάς βοηθήσει νά δοῦμε καί τήν δική μας πλεονεξία, καί τήν δική μας λήθη τοῦ Θεοῦ καί τοῦ πλησίον. Πρόσεχε, λέγει ὁ Χριστός, διότι αὐτά παθαίνει ἐκεῖνος πού θησαυρίζει για τόν ἑαυτό του καί δέν φροντίζει νά γίνει πλούσιος ὡς πρὸς τόν Θεό. Ἐκεῖ νά στραφοῦμε καί νά δώσουμε ὅλη μας τήν ἐνέργεια στό νά ἀποκτήσουμε τόν ἀναλλοίωτο καί ἀναφαίρετο πλοῦτο τῆς χάριτος.